

MIRJAMS VRAAG

Het is avond.

In de woestijn is een kamp opgeslagen. In lange rijen staan daar de tenten, mijlen ver. In 't midden, afgezonderd van de andere, staat één tent, veel mooier en grooter. Het bekleedsel is van kostbare, gekleurde stof, en daarbinnen zijn voorwerpen van goud of overtrokken van goud. Het is de plaats, waar Jehovah gediend wordt, waar de Heilige Israëls woont. Rondom de tent is een groote open plek, met gordijnen en palen rondom, daar wordt geofferd en gebeden.

Vóór een der gewone tenten is een groepje kinderen, wachtend op het avondeten, dat hun moeder klaar maakt. Een klein kereltje kruipt over den grond, dan is er een meisje van 'n jaar of acht, dat Esther heet, een jongen van een paar jaar ouder en een jong meisje.

„Mirjam, vertel ons een verhaal,” zegt de jongen.

„Ja, vertel ons een van die grappige verhalen, die Amasis je voorlas, toen je in Egypte woonde,” zei Esther.

De kinderen hielden veel van Mirjam, hun oudste zuster. Ze was mooi en goed, ze had dik, zwart haar en donkere oogen, waarin een droeve glans kwam, toen haar broer en zusje van Egypte spraken.

„Vertel ons van Amasis,” ging Esther voort, „ik kan mij hem niet meer herinneren. Hield je van hem, net zooals ik van jou houd? Was hij een echte Egyptenaar? Ik houd niet van de Egyptenaars, want ze waren wreed voor ons volk.”

„Ja, kleine Esther, sommigen waren wreed voor ons volk, maar Amasis was heel vriendelijk voor mij, en ook voor anderen uit ons volk, als hij kon — en toch was hij een echte Egyptenaar. Hij was lang en mager, hij had zwart, krullend haar en was donker van gelaatskleur. Hij was mijn vriendje en ik mocht met zijn speelgoed spelen. Hij had ballen en tollen en zijn zusjes hadden poppen. Dikwijls nam hij me mee naar de rivier, waar we keken naar bloemen en vogels. Dan vertelde hij mij, hoe die heetten, want hij wist veel.

Eens op 'n dag nam hij me mee naar de groote stad, want wij woonden buiten. Daar heb ik toen een tempel gezien, waar een heilige stier bewaard werd, Apis geheeten. Ik keek naar hem en zag hoe hij zijn kop met de groote horens bewoog en ik vond 't heel vreemd, dat men een stier in een tempel bewaarde. Maar Amasis zei, dat hij me nog eens mee zou nemen naar andere tempels en dat ik daar zou zien katten, geiten, krokodillen en een nijlpaard en ook een vogel, zooals de ibis. „Waarom hebben ze die daar?” vroeg ik. Amasis vertelde toen, dat zijn volk zich verwonderde over 't geen het zag. Bloemen groeiden, dieren liepen, vogels vlogen, vis-

schen zwommen en daarom dachten ze, dat er in alles een god was. De zonne-god woonde in de zon, de maan-god in de maan, en daarom bewaarden ze heilige dieren om er hen aan te herinneren, dat het goden waren, dieze leven gegeven hadden. Het volk bad tot hen, maar Amasis deed het niet, want hij zei: „Uw groote leider, Mozes, heeft gelijk: er is maar één God en Hij geeft het leven aan alles.”

Dien avond, als 't donker en koel is in de woestijn, en de sterren zichtbaar worden, zitten Mirjam en haar broeder weer te praten.

„Mirjam, zou vader ons ooit weer naar Egypte terug brengen? Soms wensch ik het. Ik heb genoeg van de woestijn en in Egypte zijn zooveel dingen, waar ik naar verlang.”

„Neen Abraham, vader zal nooit naar Egypte teruggaan. Ons volk was daar in slavernij.”

„Hoe komt het toch, dat de Egyptenaars zulke vreemde dingen vertellen en dat zij bidden tot zon en maan en zelfs dieren aanbidden?”

„Ik weet het niet, maar ik denk, dat het komt, omdat zij voelen, dat er een wereld moet zijn, die we niet kunnen zien en waar goden leven. En dan dachten ze over wat met ons gebeurt, als we sterven. Amasis dacht hier dikwijls aan en dan praatten wij er over. Hij zei, dat als we de werkelijke waarheid omtrent God gevonden hadden, hij aan vader vragen zou of ik zijn vrouw mocht worden. Hij wist wel, dat een Hebreewsch meisje alleen met een Hebreëer mag trouwen, maar we hoopten toch, dat vader 't goed zou vinden, als Amasis maar geloofde in onzen God.”

„O Mirjam, ik wou, dat het gebeurd was!” en de jongen nam de hand van zijn zuster om haar te toonen, hoe hij met haar meevoelde. „Ik hield ook zooveel van hem, hij was altijd zoo vroolijk.”

„Zal ik je eens wat vertellen?” zei Mirjam. Ik denk altijd aan hem, als de zon ondergaat. Hij zei, dat, wanneer het lichaam sterft, de ziel opvaart naar de zon, en dat de zonne-god de ziel dan meeneemt in zijn boot en zij dan varen door al die mooie kleuren van zonsondergang. — Kijk, daar komen de sterren te voorschijn. Amasis zegt, dat het luchtruim net een groote zee is en de maan-god er doorheen vaart in zijn boot; de sterren zijn de kleine bootjes en die dragen de zielen, die den hemel bereikt hebben en goden geworden zijn.”

Den volgenden morgen is Mirjam als gewoonlijk weer een der eersten die op zijn in 't kamp. Die vroege morgengeuren vindt zij zoo mooi.

Daar ziet zij heel, heel in de verte een smalle lijn zich bewegen over de vlakte.

„Abraham! Esther! kom en zie!” riep zij. „Daar komt een karavaan aan. Ik ben benieuwd waar die

Mirjams vraag

vandaan komt en of het kooplieden zijn, van wie we iets kunnen kopen.

Alleen stonden met de hand boven de oogen om beter te kunnen zien. Maar o! de téléurstelling — de streep werd dunner en verdween.

„Ze komen hier niet voorbij, ze hebben een anderen weg genomen.”

De dag gaat voorbij. Veel is er niet te doen. Ze zijn hier in een plaats van rust, waar genoeg water en gras is voor het vee.

Tegen den avond komt Abraham en een vriendje, met wien hij buiten het leger heeft gespeeld, naar hun tent toe loopen en roept: „Mirjam! Mirjam! Daar komt weer een karavaan aan en ik geloof wel, dat deze nu hierheen komt, want ze is al beter te zien dan zoeven.”

Ja, de karavaan naderde werkelijk, en ten slotte konden menschen en beladen kameelen goed onderscheiden worden. En weldra slaan zij hun tenten op, niet ver van het leger der Hebreëen, want ze zijn blijde in deze woestijn anderen te vinden.

Als een der voornaamsten van zijn stam, gaat Mirjams vader naar hen toe en drijft koopmanschap met hen. De jongens ontdekken en verspreiden het nieuws, dat de vreemdelingen uit Egypte komen. Opgewonden groepen van mannen praten met elkaar, en de vrouwen met haar kleine kinderen verdwijnen in haar tenten.

„Zouden zij gekomen zijn om sommigen onzer terug te brengen naar Egypte?” zoo wordt er gevraagd.

Neen, de mannen, die bij de vreemdelingen geweest zijn komen terug. Het is maar een gezelschap handelaars, die al wilden zij 't, niets zouden vermogen tegen het groote volk der Hebreëen. Maar zij wenschen niet anders dan handel te drijven.

Mirjam gluurt door een reet van de tent en ziet haar vader met iemand naderen. Zij spreken vreedzaam met elkaar. De vreemdeling is een jonge Egyptenaar, van goeden huize, dat ziet zij dadelijk. Mirjam heeft van opwinding — o! was het Amasis maar!

Vader brengt den vreemdeling mee naar hun tent en moeder zet hem spijze voor.

Dan worden hem allerlei vragen gedaan, zooals: „Zijn de steden al klaar, waar wij aan gebouwd hebben en die ons zooveel lijden gekost hebben? Maken zij nu zelf hun tichelen, of zijn er andere slaven?”

Dan zijn er vrienden naar wie gevraagd wordt. En dan doet ook vader de vraag, die Mirjam op de lippen brandt: „Hoe gaat het met onzen jongen vriend Amasis??

„Amasis? Hij was mijn vriend ook — hij is dood. Hij werd ziek en hoewel de medicijnmeesters alles deden om hem te genezen, stierf hij.”

Treurig zweeg de spreker een tijd lang. En allen keken treurig, want de levenslustige, vroolijke Amasis was aller vriend geweest. 't Liefst zou Mirjam weg zijn gegaan, om ergens alleen het uit te snikken, maar zij wilde toch niets missen van 't geen de Egyptenaar mogelijk nog vertellen zou.

Na 'n poos begon deze weer te vertellen. De vader van Amasis had voor zich zelf een fraaien grafkelder gebouwd, 't leek wel 'n tempel, zoo mooi en groot. Hij had niet gedacht, dat zijn zoon eerst zou sterven, en nu rustte het lichaam van Amasis daarin. „We hebben er goed voor gezorgd, het is zorgvuldig gebalsemd en nu weten we zeker, dat het eeuwen goed zal blijven. Het ligt in een steenen kist met een glazen deksel en er kan gen lucht bij komen. Ik ben daar blij om, want hadden wij niet goed voor zijn lichaam gezorgd, dan zou zijn ziel niet terugkomen om het lichaam te bezoeken. En zijn ziel zou verloren raken.”

Toen vroeg Abraham, zich voor een oogenblik aansluitend bij de godsdienstige begrippen van den Egyptenaar: „Kreeg zijn ziel vleugels, om op te varen naar de zon en in de boot van den zonne-god gebracht te worden naar de onderwereld?”

„Ja,” antwoordde de Egyptenaar, „zijn ziel is opgevaren naar de zon.”

Ook Mirjam wenschte een vraag te doen, maar door droefheid en verlegenheid had zij bijna geen moed. Toch waagde zij het ten slotte.

„Zou Amasis in de donkere onderwereld moeten blijven, of was hij goed genoeg om meegevoerd te worden naar den schoonen hemel der goden?”

„Amasis was goed,” zei de Egyptenaar, „en ik ben er zeker van, dat de god Osiris dit ook gezegd heeft en hem naar den hemel heeft laten gaan, nadat zijn hart gewogen was. — Maar nu moet ik heen gaan, want morgenochtend vroeg vertrekken wij.

Toen het kamp in rust was, lag Mirjam lang wakker. Zij peinsde over haar vriend Amasis en al het wonderlijke, dat de Egyptenaar verteld had over de onzienlijke wereld. Toen dacht zij aan hetgeen haar eigen volk over deze dingen wist van Mozes, den man Gods en over Jehovah, den eenigen Heer.

En in Mirjam's hart brandde de groote vraag: „Hoe zullen wij leven, als we gestorven zijn?”

Maar op deze vraag had de God van Israël reeds een antwoord gegeven, een antwoord, dat de Heiland in volkomen duidelijkheid later herhaalde, toen Hij sprak: „Ik ben de opstanding en het leven: die in Mij gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven; en een iegelijk, die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.”

Naverteld door ALETTA HOOG.